

Svájci kispolgárok örömei és csodálkozásai Budapesten

Az aszpirin és a kacsa — Miért sétálnak az emberek a korzón?
„A férfiak megnézik magukat minden kirakatban” — De a város estí fénypompája felejthetetlenül szép ...

(A Magyarország tudósítójától.) Hárommillió és hétszáz ezer ember lakik Svájcban, közülük negyvenhárom mult hét csütörtökjén elindult megnézni Magyarországot.

Társasutazás. Fillérekre kiszámított városnézés, magyar levegőszívás, élelmezés és Budapesten voltunk.

Otthon összeszedték a svájci frankot a derék svájci kispolgárok, eljöttek Kelet-Európába pusztát nézni, cigányt hallgatni.

A pályaudvartól a félperenyire fekvő szállodáig nagy autocaron utaztak, mert aki otthon kalkulált, nem tudhatta, hogy merre van a szálloda. Az autocar már ki volt fizetve és nem lehetett gyalog a szállodáig menni. És így tovább... ha az ebédnél a húshoz kenyeret akart enni valamelyikük, külön kellett nyolc fillért fizetni, viszont, ha valaki nem szerette a töltöttpaprikát, éhes maradt, mert más nem volt a menüben. Minden előre volt kifizetve, a lokálban a pezsgőfröccs, a mosdó mellett a törülköző, uzsonna a Gellérthegyen, ne adj Isten, hogy valakinek akkor a Szigeten lett volna kedve kakaózni.

Nagyobb részt ezek voltak a kellemetlenségek, ahogy ezt harminchat éves svájci hölgy meséli, kistisztviselő felesége, *Wilhelmine Strelli*. A Rákóczi úti szálloda éttermében láttam meg, sereg ingujjra vetkezett férfi és hangos nő között. A kis étterem zsúfolva volt velük, nem is testükkel vagy térfogatukkal, hanem beszédmódjukkal, fellépésükkel, idegen voltukkal. A szálló állandó vendégei félénken jöttek be az étterembe, félrehúzódtak és csak néha mertek azokra nézni, akik őket nézni jöttek Budapestre.

Kisemberek Budapesten. Olyanok, akiknek még rokonuk sincs itt, akihez látogatába jönnének. Nem is keresztülutazni jöttek, vagy a hullámfürdőbe fürödni, előkelő étterembe vacsorázni, mert »Budapesten enni jól lehet«, hanem megírtak valahol egy színes prospektust: »Jöj-jön olcsón Budapestre...« megkérdezték mennyibe kerül, megnézték mennyi megtakarított pénzük van, aztán megkérdezték mi van Budapesten, meghallgattak egy-két rábeszélést, befizették a pénzt »de ezen kívül egy fillért sem« és eljönek, néznek, minden mindenesetre tetszik nekik, aztán néhány nap múlva autocar, vonat és vissza...

Wilhelmine Strellit megkíséreljük kikérdezni, mit látott Budapesten. Mit látott együtt a tömeggel, autobuszon a városon végig, négy nap alatt mennyit érzett meg Budapestből, az itteni levegőből, a pesti hangulatból.

— A Dunáról, a Margitszigetről, a Halászbástyáról, borralalóról, kérem ne beszéljen... Mit látott először?... — kérdezzük.

— Semmit... minden nagyvárosban egyforma a pályaudvar előtt a város! Aztán azt, hogy mindenütt aszpirint kínálnak... itt mindenkinek fáj a feje?

—...?

— Felmentem a szobába, a londoner megkérdezte, nem akarok aszpirint, mert ő szívesen hozna. Másnap reggel aztán a városban is észrevettem, hogy mindenfélé kiírják.

— Tegnap délből a korzón sétáltattak minket, rajtunk kívül is nagyon sok ember volt. Különösen férfiak. Megkérdeztem az idegenvezetőt: ennyi munkanélküli van Budapesten? Ő azt válaszolta hogy ezek nem munkanélküliek, hanem ez így szokás. Hogyan? Az emberek szeretik magukat egymásnak megmutatni és így délből régi pesti szokás szerint végigsétálnak a korzón, nézik egymást és beszélgetnek. Ez volt a felelet. Én nem ér-

tettem. Nem unják? A korzót nem lehet megünni. Nem értem.

Azután elmondja, mindig négy lábának léptették magukat, oly feltűnően nézték őket a pestiek. Ahol megjelentek, feléjük fordult mindenki — valószínűleg azt mondták: *né, egy idegen!*

— *Este tíz után kihalt az ucca.* Ugy hallottam legforgalmasabb rész Budapesten a Körút és a Rákóczi út. Én esténként alig láttam egy-egy autót végigmenni...

— És maguknál tényleg udvariasak lehetnek a férfiak, olyan elegánsak, mind kabátban a nagy hőségben is, nyakkenedőt hordanak és rendelkezésre állnak. De kérem, mondja meg, miért nézik meg magukat minden kirakatban? Nagyon szépek a nők...

...és most már nem bírja elengedni a szokásos dicséreteket, azt mondja, gyönyörű a Margitsziget és leírhatatlanul szép a látvány a Gellérthegy tetejéről. Amikor este kigyúlnak a városi fények és ők átjönnek Budáról Pestre a Lánchidon, akkor mindenkinek hangosabban ver a szíve, — igen-igen, ez felejthetetlen...

De közbevág egy rosszindulatú hölgy, aki közben odaült az asztalunkhoz:

— Mondja, maguknál szent állat a kacsa?

— ?

— Miért mondják: *Ich küsse die Ente?*

(7—)